

Phần 7

Chương 31

Khởi Niệm

An Dĩ Mẫn ngồi một bên nhìn hành động của hai người, trong mắt Khởi Niệm là mát mát còn Mặc Hi nhìn về phía mình cười, ánh mắt càng lúc càng quỷ dị, mở miệng: “Được rồi, Niệm, đứng lên đi, cô đến đây là muốn nói chuyện gì?”

“A!” Nghe An Dĩ Mẫn nói, Khởi Niệm mới nhớ tới mình đến đây vì chuyện gì, không tha nhìn về phía Mặc Hi một cái, đứng dậy nói với An Dĩ Mẫn: “Là như vậy, tôi nghe đám người Lăng Thăng nói, người giúp Thần viết bài hát kia được ông chủ đưa tới rồi, cho nên tôi muốn đến đây gặp người đó, ông chủ cũng biết, album của tôi còn thiếu vài bài hát, tôi không muốn thua tên Thần kia! Với lại, đám người Lăng Thăng cũng kỳ quái, tôi hỏi bọn họ người kia như thế nào, thì bọn họ bảo tôi tự mình đi xem, thật sự thần bí.”

“Hử? Lăng Thăng nói thế nào?” An Dĩ Mẫn hỏi, chớp chớp mắt, buồn cười nhìn Mặc Hi.

Mặc Hi không nói, thật lòng cô không quan tâm người khác nói thế nào, chẳng qua cô gái này thật sự quá bu hăn rồi, cô thật sự có một chút không dám tiếp xúc gần.

“Bọn họ nói, người kia chính là một thiên tài, thiên tài trong thiên tài, không chỉ ca từ hay, giai điệu tốt, mà ca hát cũng vô cùng lợi hại, nói tôi nhất định sẽ bị giết mình, tuyệt đối không thể tin được, nhưng tôi nhất định sẽ rất thích người đó, thật sự là đáng ghét, người đó lợi hại vậy sao? Lại để cho tên tự luyện cuồng như Lăng Thăng sùng bái!” Khởi Niệm nói chi tiết, nhìn An Dĩ Mẫn nói: “Ông chủ, người đó đâu rồi, tôi muốn nhìn người mà Lăng Thăng khẳng định tôi sẽ thích, rốt cuộc là người nào có thể có sức cuốn hút như vậy? Để xem anh ta có cái gì nắm chắc?”

“Ha ha, được được... Tôi sẽ giới thiệu ngay cho cô biết.” An Dĩ Mẫn cười đáp, sau đó nói với Mặc Hi: “Đến, Mặc Mặc, An ba ba giới thiệu cho con biết.” Mặc Hi bất đắc dĩ tiến lên, trước mắt Khởi Niệm phát ra ánh sáng mãnh liệt, An Dĩ Mẫn lên tiếng nói: “Đây là Khởi Niệm, nghệ sĩ công ty chúng ta, rất có thực lực là một ca sĩ kiêm diễn viên. Mặc Mặc cần phải chiếu cố một chút a!” Phía sau còn thêm một câu, được Mặc Hi liếc một cái xem thường.

Mà Khởi Niệm có chút nghi ngờ, vì sao ông chủ muốn giới thiệu một đứa bé cho cô? Hơn nữa còn bảo cô bé đó chiếu cố mình? Nha... mình biết rồi!! Nhất định là thấy mình rất thích cô bé đó, cho nên muốn nói cô bé không cần trốn

tránh mình, quả thật là một ông chủ am hiểu lòng người!!! Khởi Niệm nhìn về phía An Dĩ Mẫn với một ánh mắt cảm kích.

Chỉ thấy tia đùa cợt trong mắt An Dĩ Mẫn càng lên sáng rọi, liền quay đầu nói với Khởi Niệm: “Đây là Mặc Mặc, vốn dĩ tên gọi là Mặc Hi, bây giờ đảm nhiệm chức Tổng giám trong công ty chúng ta...!!” Khẽ tạm dừng, đọc được trong mắt Khởi Niệm là nghi ngờ và kinh ngạc, sau đó nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Cũng chính là người cô muốn tìm, sau này Mặc Mặc sẽ giúp cô viết ca khúc, hãy đối xử tốt với cô bé một chút!”

“...” Không gian yên tĩnh, qua một hồi lâu, Khởi Niệm mới bình tĩnh trở lại, hai mắt mở to nhìn chòng chọc Mặc Hi, cô gái cao giọng phát huy vô cùng tinh tế: “Cái gì!!!?”

Mặc Hi nhìn An Dĩ Mẫn mặt tràn đầy ý cười, không nói, người đàn ông này thật sự đã ba mươi tuổi sao? Còn có thể chơi đùa như vậy? Thật sự là phiên toái!

Nhìn thấy tia không dám tin trong mắt Khởi Niệm, chỉnh sửa lại vẻ mặt, nở nụ cười, đi về trước một bước, vươn ra bàn tay non nớt nhỏ bé ra, nói: “Em tên là Mặc Hi, chị có thể gọi em là Mặc Mặc, sau này xin chiếu cố em nhiều hơn ạ.” Bắt tay theo tiêu chuẩn, vẻ mặt cũng vô cùng tốt, chẳng qua là Mặc Hi bây giờ quên mất, cô chỉ mới là một đứa trẻ chín tuổi, hơn nữa lại là một đứa trẻ khả ái đến làm người khác thét chói tai, mà bộ dáng một đứa trẻ biểu hiện bộ dạng lão luyện sẽ như thế nào?

Hơn nữa trước mặt cô có một cô gái ham mê sự đáng yêu vượt mức bình thường, tình huống như vậy chạm nhau sẽ như thế nào?

Đáp án khẳng định là, Khởi Niệm có chút mơ hồ vươn tay, cùng tay Mặc Hi giữ chặt lại, lúc Mặc Hi muốn xoay người, phát hiện tay kia bị giữ rất chặt, ánh mắt đen tuyền nhìn Khởi Niệm, thì thấy trong mắt người phía sau là tia hung phấn.

Sau đó bị cô lôi kéo, ôm vào trong lòng, bên tai là tiếng của Khởi Niệm: “A a!!! Quả thật rất đáng yêu!! Thật sự quá lợi hại!! Mặc Mặc khả ái như vậy, còn lợi hại như thế, chị thật sự quá yêu em rồi.”

“Đi thôi! Cùng chị về nhà nào! Sau này chị sẽ nuôi em, thật sự quá đáng yêu, sao có thể đáng yêu như vậy, chị rất thích Mặc Mặc, Ha ha, rất thích, ha ha...!”

“...” Mặc Hi thấy An Dĩ Mẫn một chút tâm tư giúp đỡ cũng không có, vẻ mặt đùa bỡn cũng biết không thể dựa vào ông ấy rồi, kỳ thật cô muốn tránh thoát rất đơn giản, chẳng qua làm như vậy sẽ thương tổn cô gái này, cô không ghét cô gái này, nhìn ra được cô ấy rất thích mình.

Qua một lát, An Dĩ Mẫn cũng lên tiếng: “Được rồi, được rồi, không nên nháo, Khởi Niệm buông tay đi!” Giọng điệu của ông vẫn ôn hòa mang theo tươi cười, chẳng qua trong vô hình mang theo uy nghiêm, mặc dù Khởi Niệm không

nữ, nhưng bất giác cũng buông lỏng tay, An Dĩ Mẫn rất dễ nói chuyện, cho nên cô cũng không sợ ông ấy, nhưng mà đối với ông ấy, cô cũng tuyệt đối nghe lời.

“Nếu Mặc Mặc hài lòng đối với phòng làm việc, vậy bây giờ nên quen thuộc những nơi khác?” An Dĩ Mẫn quay đầu nói với Mặc Hi.

“Dạ, được!” Mặc Hi nhìn xung quanh liền đồng ý.

“Ha ha, vậy đi thôi.” An Dĩ Mẫn cười nói, nhìn thấy bên cạnh là ánh mắt mong đợi cùng oán trách của Khởi Niệm, nói một câu: “Cô cũng đi theo.”

Ánh mắt Khởi Niệm sáng lên, đi theo bên cạnh hai người, nhưng là đứng bên cạnh Mặc Hi.

Thuận theo An Dĩ Mẫn đi đến có phòng hội nghị, phòng hóa trang, phòng đạo diễn, vân vân... dù sao đại khái cũng đi dạo quanh tất cả phòng ốc, Mặc Hi cũng muốn về nhà, trước khi đi, Khởi Niệm rất luyến tiếc kéo lấy tay cô, cho cô số điện thoại, muốn Mặc Hi đồng ý là sẽ gọi điện cho cô thì mới chịu buông tay.

Dem Mặc Hi đưa về nhà, An Dĩ Mẫn cũng xuống xe, đối với cô cười nói: “Vài ngày này con cứ vui chơi thỏa thích, ba cũng sẽ an bày một bữa tiệc, để mọi người biết ba nhận con, ha ha.”

“Tùy ba ạ.” Mặc Hi không sao cả trả lời, nói: “Con vào đây, gặp lại ba sau.” Nói xong xoay người tiến vào nhà.

Nhìn Mặc Hi biến mất sau cánh cửa, An Dĩ Mẫn cười, thật sự là một đứa trẻ không giống người khác, rồi xoay người tiến vào xe, bay đi.

Mà sau khi An Dĩ Mẫn rời khỏi một giây, Mặc Hi mới nhớ đến, cô còn có chuyện quên nói với ông ấy, liền chạy ra cửa, đã không còn thấy bóng dáng của ông ấy, thì nghĩ chỉ có thể tìm ông ấy vào ngày mai, lại trở vào trong nhà.

Chương 32

Thằng Bé Kia, Nói Đủ Chưa

Sáng sớm, Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc đã rời giường, không có biện pháp, vất vả nửa đời người, nhất thời thay đổi sinh hoạt cuộc sống cũng thật khó khăn.

Sáng sớm, Mặc Hi đi đến, thì thấy một tràng khô hài, Chu Tiểu Trúc không biết sử dụng những thứ công nghệ cao, nên bữa cơm cũng không làm xong, còn Mặc Phàm không biết đang làm cái gì, chỉ ngồi trên sofa nhìn ti vi, nhìn thấy Chu Tiểu Trúc ở nhà bếp la lên, vội vàng chạy tới giúp đỡ, thật ra chính là càng giúp càng bận rộn, đến cuối cùng cả nhà bếp cũng lộn xộn cả lên.

Mặc Hi xuống lầu giúp bọn họ thu dọn, cùng nhau ngồi trên ghế sofa, Chu Tiểu Trúc có chút lo sợ vỗ vỗ ngực: “Đọa chết mẹ...” Sau đó nhìn về phía Mặc

Hi nói; “Mặc Mặc, những thứ kia mẹ cũng chỉ nhìn thấy qua quảng cáo, cũng chưa từng sử dụng, bây giờ đến cả bữa sáng cũng không làm được.”

Mặc Hi thấy ánh mắt uể oải của bà, cười nói: “Không sao, việc này chỉ cần học là được, hơn nữa, Mặc Mặc có thể tìm người giúp việc, ba ba với mẹ dậy sớm như vậy có thể ra ngoài tản bộ rèn luyện thân thể a.”

“Giúp việc? Không cần, không cần, cũng không phải là trẻ con...!” Nghe đến người giúp việc, Mặc Phàm vội xua tay, nhưng vừa nhìn đến nhà bếp, lại có chút chần chờ.

“Ba ba, mẹ, Mặc Mặc đã nói muốn để hai người hưởng phúc, bây giờ hai người chỉ cần làm việc mình thích là được, không cần mệt mỏi vì con nữa, vừa lúc có thời gian, ba mẹ có thể vui chơi một chút, hẹn hò càng tốt.” Mặc Hi vừa nói, đến câu cuối, liền nhìn về bọn họ, cười ra ám hiệu.

“Ách...” Chu Tiểu Trúc đỏ mặt, trợn mắt nhìn Mặc Hi một cái: “Bé con, nói cái gì đấy?” Nhưng là trong mắt rõ ràng có tia mong đợi cùng vui mừng.

“Ha ha! Mặc Mặc nói vậy rất đúng, Tiểu Trúc à, nếu không, chúng ta đi ra ngoài một chút?” Mặc Phàm tương đối thoải mái, nghe Mặc Hi nói, rồi nói với Chu Tiểu Trúc.

Chu Tiểu Trúc nghe vậy, cũng không cố trừng nhìn Mặc Hi, nhìn Mặc Phàm một chút, nhẹ nhàng nói: “Được.”

Bọn họ a...

Mặc Hi bất đắc dĩ, nhìn hành động của hai người, cười nói: “Ha ha, vậy ba ba với mẹ đi thôi, Mặc Mặc muốn đi công ty tìm An ba ba có chút chuyện, cùng đi thôi.”

Kéo lấy Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc đi ra ngoài, thì nhìn thấy A An, đứng như anh ta nói, anh đã trở thành tài xế kiêm bảo vệ nhà bọn họ.

Vừa thấy ba người đi ra cửa, cúi người xuống rồi nói: “Mặc đại nhân muốn đi ra ngoài sao?”

“Ách...” Mặc Phàm có chút câu thúc, lần đầu tiên được gọi là đại nhân có chút không quen, nhưng trong lòng âm thầm có chút hưng phấn.

“Dạ, trước tiên đưa cháu đến ANSHENG, sau đó theo ba mẹ cháu.” Mặc Hi thấy Mặc Phàm không mở miệng được, biết ông nhất thời còn chưa có thói quen, liền nói với A An.

“Dạ!” A An trả lời, xoay người mở cửa xe cho ba người.

“Đi thôi. Ba mẹ.” Mặc Hi nói với Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, sau đó cũng lên xe.

Dọc theo đường đi, không tới 10 phút đồng hồ, đã đến cửa ANSHENG, Mặc Hi đối với Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, cười nói: “Ba mẹ hãy chơi thật vui,

Mặc Mặc đi trước.” Vừa nói vừa ra khỏi xe, nói với A An đang giúp cô mở cửa xe nói: “Bảo vệ tốt bọn họ.”

“Vâng ạ!” A An đáp lời, hành lễ với Mặc Mặc, sau đó tiến vào xe.

Mặc Hi đứng ở trên đường, đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng chiếc xe trên không trung mới quay người bước vào ANSHENG.

Không để ý tới ánh mắt mọi người nhìn mình, vừa đi vừa lấy điện thoại gọi cho An Dĩ Mẫn, nhận được, bên tai truyền tới giọng của ông ấy.

“A, Mặc Mặc sao?”

“Là con.”

“Ah? Mặc Mặc gọi cho ba có chuyện gì không?”

“Bây giờ con đã đến ANSHENG rồi, ba đến phòng làm việc của con, có chuyện muốn nói với ba.”

“Được, Mặc Mặc chờ ba.”

“Đạ.” Tắt điện thoại, Mặc Hi cũng đi tới cửa phòng làm việc, vừa mở cửa thì đã gặp một người mà không thể nào nghĩ là sẽ gặp - Thần.

Hơi sững sờ, sau đó mỉm cười, ngọt ngào, thuần khiết như lưu ly, đi đến, đối với thiếu niên đang ngồi ở ghế bành sau bàn làm việc nói: “Hóa ra là anh Thần, không biết anh Thần đến tìm Mặc Mặc để làm gì đây? Nhưng đây là phòng làm việc của Mặc Mặc, sao anh Thần lại không lịch sự khi chưa có sự đồng ý của Mặc Mặc mà đã tiến vào đây? Mặc Mặc càng tức giận hơn!”

“Ha ha...” Thần thu hồi hai chân gác trên bàn, từ trên ghế đứng dậy, cười đi về phía Mặc Hi, cho đến khi đến trước mặt cô mới dừng lại, cong người xuống nói: “Xem ra, Mặc Mặc thật sự tức giận, vậy phải làm thế nào đây... Anh cũng không muốn Mặc Mặc tức giận a.” Dáng vẻ tiếc hận ôn nhu phối hợp với dung nhan yêu nghiệt kia, có thể nói là điên đảo chúng sinh, chính Mặc Hi cũng khẽ lung lay, nhưng cũng chỉ là một chút, nói tiếp: “Không cần làm gì cả, anh chỉ cần đi ra ngoài là được.”

“Mặc Mặc muốn anh đi?” Thần thu hồi vẻ mặt tiếc hận, vừa nói vừa vươn tay nắm lấy gương mặt nhỏ của cô: “Thật là không đáng yêu, thật đáng tiếc cho gương mặt xinh đẹp như vậy.” Chẳng qua là bàn tay còn chưa có xoa bóp, đã bị Mặc Hi né qua, chỉ có thể thu tay về.

“Ha ha, Mặc Mặc không đáng yêu thì cũng không cần anh Thần lo lắng.” Mặc Hi cười nói, cả người lộ ra một tia mơ hồ mà cao quý, ngay cả Thần vốn không thích trẻ con cũng cảm thấy cô thật khả ái.

“Xem ra, Mặc Mặc rất không thích anh Thần.” Con mắt của Thần có chút thất bại lại bắt cần đòi nói.

Mặc Hi không nói chuyện, nhưng hai đồng tử mở to tiết lộ ra, cũng cho người khác biết ý của cô.

“Ha ha.” Thần cười nhẹ ra tiếng, thật sự rất dễ thương.

Nụ cười kia là chân thật, là đơn thuần, Mặc Hi nhìn cũng sững sờ, nụ cười như vậy so với những yêu khí tà mị kia càng thêm khuynh động lòng người.

“Mặc Mặc thật sự là một đứa trẻ dễ thương a!” Thần cười nói, ngồi xổm xuống, không nắm mặt của cô nữa, biết cô sẽ trốn, đôi mắt cười cười, nhìn cô nói: “Rốt cuộc Mặc Mặc lớn lên như thế nào, sao lại đặc biệt như vậy.”

Không để ý tới lời anh ta nói, làm thế nào lớn lên? Ăn cơm thì lớn lên chứ sao.

“Anh thật không muốn Mặc Mặc ghét anh.” Thần tiếp tục nói, giọng điệu kia thật chân thực, không phải giống như lúc đầu đùa giỡn, chỉ nghe anh ta tiếp tục nói: “Mặc Mặc làm em gái anh có được không?”

“Thằng bé kia, nói đủ chưa?” Mặc Hi nghiêng người qua anh ta, nói: “Em trai thật sự coi chị như trẻ con à.” Em gái? Gọi anh ta một tiếng anh đã tốt lắm rồi? Còn muốn xem cô như em gái? Cũng không nhìn lại anh ta bộ dạng như thiếu niên, nếu là như Phương Nặc Nho, thì còn có thể, dù sao người ta cũng là người có khí chất thành thực. A? Lại nghĩ tới anh ấy rồi.

Thần hơi sững sờ, sau đó...

Chương 33

Con Muốn Có Phòng Huấn Luyện

“**H**a ha ha! Thú vị! Thật là thú vị!” Thần đứng dậy, cười to ra tiếng, mắt phượng tràn đầy ý cười nhìn Mặc Hi, anh thật sự rất vui vẻ, từ lần đầu tiên nhìn thấy Mặc Hi thì anh đã thấy cô rất đặc biệt, chơi rất vui, hơn nữa, ở bên cạnh cô, hình như dị năng có thể hấp thu năng lượng nhanh hơn, mặc dù không rõ vì sao, bởi lẽ anh không cảm giác được trên người cô có dị năng.

Mà thời gian này tiếp xúc, càng làm cho anh cảm thấy thả lỏng cùng với vui vẻ, đứa trẻ này thật sự rất thú vị, không giống với những đứa trẻ khác, bộ dạng trưởng thành sớm đó, cô không biết là càng làm cho người khác cảm thấy buồn cười sao, thằng bé? Cô gọi anh là thằng bé? Hơn nữa, những lời cô nói là có ý gì?? Cái gì mà anh xem cô là đứa trẻ, cô không phải là trẻ con thì ai mới là trẻ con?

Ha ha! Chơi vui thật! Khó trách An Dĩ Mẫn đối xử tốt với cô như vậy, cô có năng lực khiến người khác vui vẻ.

“Nghe cho rõ, sau này phải gọi anh là anh Thần, sau này anh Thần sẽ đối xử rất tốt với Mặc Mặc nha.” Cười đủ rồi, Thần chấp nhận lời nói của Mặc Hi, bộ dáng dịu dàng lại có chút lấy lòng, nếu để người khác nhìn thấy nhất định sẽ rất ngạc nhiên, có thể mở rộng tầm mắt, Thần ngày thường mặc dù bộ dạng bất cần

đòi, nhưng chưa bao giờ thấy anh để ý đến ai như vậy bao giờ, khí chất tà khí lại mang theo một chút khinh thường, như miệt thị thế giới này, dịu dàng chẳng qua là nguy trang cho ca khúc mà thôi, bây giờ đối với Mặc Hi lại như vậy, có thể thấy hẳn thật sự rất thích Mặc Hi, đương nhiên chỉ là thích trẻ con.

Mặc Hi đảo cặp mắt trắng dã, thằng bé này có phải quá tự luyện rồi hay không? Lười cùng anh ta khoe khoang, ngẩng đầu, nói thật, đây là đứa trẻ không tốt, đối với việc này cũng muốn cao ngạo, cười nói: “Được, anh Thần, như vậy anh có thể ra ngoài được không?”

“Được... Mặc dù đã gọi, nhưng hình như không được tự nguyện cho lắm.” Thần gật đầu, nói: “Nếu Mặc Mặc có thể ngọt ngào một chút, như vậy sẽ càng thêm đáng yêu nha.”

“...” Mặc Hi khẽ trầm mặc, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười, điềm đạm yên tĩnh, khả ái mê người, cô cười nói, dường như có một chút tức giận: “Anh Thần, anh không muốn Mặc Mặc ghét anh chứ?”

Mặc dù nguy trang rất khá, nhưng Thần vẫn phát hiện gương mặt khẽ co giật, không biết vì sao, anh cảm thấy trong lòng thoải mái, hình như trêu chọc cô rất thú vị, nụ cười càng thêm sáng rỡ, lộ ra một chút ác liệt, nhưng tà khí mê hoặc lòng người, anh không nghĩ đến sẽ có ngày lại vì trêu chọc một đứa trẻ lại vui vẻ như thế, ai bảo cô có bản lĩnh khiến anh vui vẻ, anh nói: “Tất nhiên là anh không muốn Mặc Mặc ghét anh rồi! Mặc Mặc có thể yêu quý anh Thần mà.”

Nhưng một đứa trẻ có thể nguy trang chờ đợi nhẫn nhục chịu đựng như vậy, thật vẫn là đứa trẻ sao...? Thần thâm nghĩ trong lòng.

“Vậy thì đi ra ngoài đi, Mặc Mặc nói đây là lần cuối cùng.” Mặc Hi giương môi khẽ cười, ngửa đầu hạ lệnh trực khách lần nữa, giọng điệu nhẹ nhàng mang theo một chút cứng rắn.

“Ha hả, vừa mới gọi anh là anh Thần, bây giờ đã muốn đuổi anh đi? Mặc Mặc thật không ngoan.” Thần bước tới, đùa bỡn nói. Anh rất muốn biết, nếu như anh không đi thì cô bé có thể làm gì? Một đứa trẻ bình thường đối với một Dị giả cao cấp sẽ làm ra chuyện gì? Ha ha, đương nhiên, anh cũng thật không muốn cô bé sẽ ghét anh.

Sắc mặt Mặc Hi cũng không hề thay đổi, nụ cười vẫn còn đó, chẳng qua là đôi mắt dần mất đi ý cười, cô cũng không tức giận, chỉ vì một chuyện nhỏ này mà tức giận căn bản không đáng, cô vô cùng lý trí, biết mình đang làm gì, thằng bé này không có chút giáo huấn không được rồi, tựa hồ đùa cô đến ghìen, dù sao cũng chỉ dựa vào võ lực, đúng không? Điều này cũng là từ lúc bắt đầu cô muốn biểu hiện.

Mà Thần càng thêm có hứng thú nhìn cô, đứa trẻ này thật sự thú vị, đôi mắt kia thật sự không giống như trẻ con, sạch sẽ mà lý trí, cô sẽ làm gì? Anh thật mong đợi a.

Cũng ngay vào lúc này...

“Mặc Mặc! con tìm ba đến có chuyện gì?” Giọng nói của An Dĩ Mẫn truyền tới, chỉ thấy ông ấy đi tới cửa, nhìn Mặc Hi và Thần một cái, sau đó cười nói: “Thần cũng ở đây à.”

“Ha ha, đúng vậy.” Thần phát giác được Mặc Hi đã thu hồi vẻ mặt vừa rồi, có chút không thú vị nói.

“An ba ba đến rồi a.” Mặc Hi xoay người cười với An Dĩ Mẫn.

“Phải, Mặc Mặc tìm An ba ba có chuyện gì?” Nghe Mặc Hi lên tiếng, An Dĩ Mẫn đem lực chú ý chuyển đến trên người cô.

“Hôm nay đến tìm An ba ba, là muốn xin An ba ba một vật.” Mặc Hi cười nói.

“A? Con muốn gì?” An Dĩ Mẫn có chút hứng thú, dù sao Mặc Hi cũng không tùy ý muốn một thứ gì, hơn nữa dựa theo tính cách của cô, càng sẽ không muốn đồ chơi hay cái gì khác, vậy sẽ là cái gì đây?

“Con muốn có phòng huấn luyện của riêng mình.” Mặc Hi nói thẳng, bày tỏ lý do muốn tìm ông.

“Hả?” An Dĩ Mẫn nghi ngờ: “Mặc Mặc muốn phòng huấn luyện để làm gì?”

“Đương nhiên là huấn luyện rồi.” Mặc Hi nói, bộ dạng như muốn nói..., cái này còn phải hỏi?

“Dĩ nhiên An ba ba biết là dùng để huấn luyện, chẳng qua là...” khẽ dừng lại, An Dĩ Mẫn nhìn Mặc Hi, cười nói: “Mặc Mặc lại muốn huấn luyện cái gì?”

“Ba đừng xem thường con, con thật sự rất lợi hại.” Mặc Hi liếc ông một cái, gương mặt như thiên sứ tràn đầy tự tin.

“Ah?” An Dĩ Mẫn rất hứng thú, cái gì gọi là rất lợi hại? Cô không có sở hữu dị năng rất lợi hại? Nhưng ông không cảm thấy Mặc Hi nói dối, dù sao cô cũng không phải là người thích nói dối: “Có phương pháp lợi hại gì?”

“Ha ha, đến lúc đó sẽ để cho ba ba mở mang kiến thức.” Mặc Hi gương mặt cười, nói tiếp: “Bây giờ có thể cho con không?”

“Ha ha, nếu Mặc Mặc muốn để An ba ba kiến thức, đương nhiên An ba ba sẽ không cự tuyệt.” An Dĩ Mẫn không có chút nào khó chịu, gương mặt tràn đầy ý cười nói rõ tâm tình của ông, sau đó nói: “Đi, An ba ba dẫn con đi, cũng vừa vặn kiến thức xem Mặc Mặc lợi hại thế nào?”

Nhìn ánh mắt đùa bỡn của An Dĩ Mẫn, Mặc Hi cũng không nói gì, dù sao có chuyện gì, đến lúc đó dùng thực lực so với ngôn ngữ càng dễ chứng minh.

“Được rồi, Mặc Mặc cùng An ba ba đến đây đi.” An Dĩ Mẫn đang nói liền xoay người ngẩng đầu, Mặc Hi đi theo bên cạnh, mà Thần khoanh tay đi theo

phía sau, An Dĩ Mẫn quay đầu nhìn anh ta một cái, cũng không nói gì, xem ra là ngầm đồng ý cho anh đi theo.

An Dĩ Mẫn dẫn hai người đến thang máy, bước vào, Mặc Hi thấy ông nhấn vào một bảng điều khiển trong suốt, lập tức truyền tới một âm thanh tự động, ‘Vân tay xác nhận, ADN xác nhận, người nắm quyền cao nhất, muốn kích hoạt xin hãy nhấn nút.’

Sau đó nhìn thấy trên bảng điều khiển thang máy hiện lên số -1, An Dĩ Mẫn liền nhấn vào đó.

Không tới 2 giây, cửa thang máy mở ra, xuất hiện trước mắt là một khoảng không gian trống trải, có một cánh cửa bằng kim loại không biết để làm gì.

An Dĩ Mẫn đối diện Mặc Hi cười, rồi đi tới cánh cửa, lần nữa đem ngón tay đặt vào bảng điều khiển. Giọng nói cứng nhắc lại vang lên lần nữa, ‘Dấu vân tay xác nhận, AND xác nhận, người nắm quyền cao nhất, xin truyền đạt mệnh lệnh.’

“Mở cửa, cho phép hai người phía sau tôi tiến vào.” An Dĩ Mẫn lên tiếng nói.

‘Giọng nói xác nhận, chấp hành mệnh lệnh.’

Cánh cửa kim loại mở ra, An Dĩ Mẫn xoay người đối với Mặc Hi và Thần nói: “Vào đi.”

Mặc Hi không nói gì, theo An Dĩ Mẫn đi vào, nhìn cánh cửa kim loại phía sau đóng lại, than thầm, quả nhiên là thần kỳ.

Chương 34

Rung Động Trên Sàn Đấu (1)

Theo An Dĩ Mẫn đi vào bên trong, trái chuyên phải rẽ, đi tới trước cánh cửa kim loại, An Dĩ Mẫn cũng nhắc lại một lần như vậy, cửa nhẹ nhàng mở ra.

Ba người cùng nhau đi vào. Mặc Hi thấy mọi thứ rõ ràng.

Ở đây là không gian độc lập, đi theo An Dĩ Mẫn, lần nữa thông qua một cánh cửa sắt, xuất hiện trước mắt là sân huấn luyện, ước chừng khoảng một sân bóng đá, phía trên đặt các loại dụng cụ, một nhóm người đang luyện tập, thật sự khó có thể tưởng tượng, ở đây lại có một nơi rộng lớn như vậy, tựa hồ cũng không chỉ lớn như vậy, bởi vì Mặc Hi nhìn thấy xung quanh còn có một số cánh cửa kim loại.

Vốn trong sân huấn luyện mọi người đang ồn ào, nhìn thấy An Dĩ Mẫn đến, thì dừng lại, cúi người đối với An Dĩ Mẫn nói: “Chào ông chủ.”

“Mọi người cứ luyện tập, không cần để ý đến tôi.” An Dĩ Mẫn ôn nhu cười nói, rồi xoay người nói với Mặc Hi: “Đi thôi, để An ba ba kiến thức con lợi hại thế nào, cần phải chuẩn bị tâm lý nha.”

“Ha ha, Mặc Mặc có nói dối bao giờ chưa?” Khuôn mặt Mặc Hi đầy tự tin, ngẩng đầu nói với An Dĩ Mẫn.

“Ha ha... Được được, vậy theo ba.” An Dĩ Mẫn vui vẻ cười nói, sau đó dẫn đường, đi tới mở một cánh cửa, ba người cùng nhau tiến vào.

Đợi đến khi ba người rời khỏi, mọi người trong sân huấn luyện mới thở ra một hơi, sau đó tiếp tục luyện tập, cũng có người nói chuyện phiếm.

“Ông chủ đi vào phòng tỷ thí à, bây giờ không phải là Thiên đại nhân với Khoát đại nhân đang tỷ thí sao?”

“Đúng vậy, cô bé kia là ai? Sao lại ông lại mang nó đến đây?”

“Trước kia dường như ông chủ cũng mang thiếu gia đến đây thì phải?”

“Ai... Không biết đến lúc nào chúng ta mới có thể tiến vào trong đó?”

“Đúng vậy!”

“...”

Bọn họ là đám người huấn luyện ở vòng ngoài, đào tạo ra chính là bảo vệ tập đoàn An Thị, An Thị cũng cung cấp cho họ cơ sở luyện tập tốt nhất, mà bọn họ phải vì tập đoàn An Thị mà dốc sức làm việc, ở thành phố Đế Do có thể làm việc cho An Thị chính là vinh dự lớn, đó là niềm tự hào cũng là chứng tỏ thực lực của mình, đó cũng là sức ảnh hưởng của An Thị ở thành phố Đế Do.

Mà bọn họ là người ở vòng ngoài, cũng chính là những người huấn luyện thấp nhất, chỉ có đi vào bên trong thì thực lực càng cao, đãi ngộ sẽ càng tốt.

Mọi người ở đây than thở, lại bắt đầu luyện tập.

Mà ba người Mặc Hi đi đến sân tỷ thí, nơi này so với bên ngoài còn lớn hơn, một sân thi đấu bên cạnh có hai người đang đánh nhau, xung quanh đứng hàng trăm người, bọn họ không ồn ào, chẳng qua chỉ tập trung nhìn, có người mặt nở nụ cười, có người lại nói chuyện với người bên cạnh, có khi lại tùy ý nhìn vào hai người đang đánh, đều không giống nhau.

Có người chú ý tới An Dĩ Mẫn tiến đến, khẽ cong người, chuẩn bị nói chuyện lại bị An Dĩ Mẫn ngăn cản: “Xem tỷ thí sao?”

Những người đó cũng không có cung kính như những người ở bên ngoài, chỉ nhìn An Dĩ Mẫn cười cười, cũng không nói gì.

An Dĩ Mẫn dẫn Mặc Hi và Thần đi đến một bên đứng, rồi nói với Mặc Hi: “Mặc Mặc nhìn xem một chút, đây chính là Dị năng giả cùng Võ giả tỷ thí.”

Không cần An Dĩ Mẫn nói, Mặc Hi cũng tập trung nhìn trận tỷ thí bên dưới, cho đến bây giờ cô cũng chưa thấy Dị năng giả và Võ giả đấu với nhau bao giờ,

chỉ là tầm nhìn khác nhau, cô và những người khác không giống nhau, có ưu thế bẩm sinh, đồng thời cũng nhận ra cô xem ra cũng rất lợi hại rồi, đương nhiên, nếu như so với tuổi thật của cô bây giờ, cũng như với tất cả năng lực của cô hiện nay... đúng là có thể nói là quái vật, là một người biến thái.

Nhìn trợn tử thi phía dưới, một người đàn ông khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu, một thân quần áo màu trắng thoải mái, trong tay ngọn lửa không ngừng thoáng hiện, đó là Di năng giả hệ Hỏa, xung quanh ngọn lửa xuất hiện ánh sáng màu cam, mỗi lần xuất hiện đều ném tới đối thủ.

Đối thủ của hắn là người đàn ông gần ba mươi, mặt thô đen, quần áo trên người có nhiều nếp nhăn, còn có chút bẩn, nếu bây giờ không phải hắn đang thể hiện thực lực, thì thật sự khiến người khác hiểu lầm hắn là ông một nông dân, mà không phải một Võ giả có thực lực mạnh mẽ.

Chỉ thấy mỗi lần hỏa cầu bay về phía hắn đều bị đánh cho tan tành, trên năm tay phủ bởi một vòng sáng vàng nhạt.

Động tác hắn mạnh mẽ, nhưng cũng không đến gần người đàn ông trang phục trắng thoải mái kia, hỏa cầu không ngừng bay đến khiến cho người ta buồn bực.

“Con mẹ nó! Họ Thiên kia! Lấy bản lĩnh thật sự ra đi! Mà coi ông đây là cái đám sơ cấp kia sao?” Giọng người đàn ông thô đen đủ lớn, hướng về phía người đàn ông quần áo trắng kêu lên.

Người đàn ông trang phục trắng kia dùng tay đào đào lỗ tai, đối diện người đàn ông thô đen kia cười nói: “Tôi nói Khoát Hải, anh đổi cái giọng hồng này đi được không? Nếu cứ như vậy, nhất định sẽ luyện được Sư Tử Hồng.”

“Móa! Con mẹ nó! Giọng của ông đây như vậy đấy, mà quản được sao? Nếu mà không nghiêm túc một chút, đừng trách ông đây không khách khí!” Khoát Hải nuốt nước bọt, tuyệt không nể mặt Thiên Tiêu một chút nào, trên tay tia sáng vàng nhạt càng lúc rõ ràng, cười hung ác.

Thiên Tiêu liếc nhìn tay của hắn, cười nói: “Cho dù anh đột phá tầng cao cấp Võ giả thì thế nào? Chẳng lẽ anh không biết Võ giả không thể nào sánh bằng Di năng giả sao?” Nói xong ngón tay duỗi ra, “oàng” một tiếng, hào quang lóe lên, một ngọn lửa mãnh liệt phun ra, chiếu vào gương mặt anh tuấn của Thiên Tiêu.

“Cút!! Ai nói đây là nhất định, ông đây sẽ đánh mày răng rơi đầy đất!!” Chính là nhìn không quen bộ dạng kiêu ngạo của Thiên Tiêu, Khoát Hải gào thét liền phóng tới hướng Thiên Tiêu: “Xem lão tử, Đại Hải Thao Thiên (biển cả ngập trời)!”

“Vẫn là không kiên nhẫn như vậy a!” Thiên Tiêu tùy ý nói, trong mắt lóe tia cảnh thận, ngọn lửa trong tay vút một tiếng liền cao lên vài thước, không khí cũng dần nóng lên, lùi về sau một bước, ngọn lửa trong tay phóng về phía Khoát Hải, đồng thời giọng nói của Thiên Tiêu cũng vang lên: “Hãy xem tôi diệt Đại Hải Thao Thiên của anh, ha ha”

“A!!!” Khoát Hải kêu một tiếng, một tầng ánh sáng vàng mỏng manh bao phủ toàn thân hắn, nắm tay hướng về phía ngọn lửa đánh tới.

“Oanh!” Một tiếng vang lên, ngọn lửa đánh tan, hóa hành những ngọn lửa nhỏ, từ từ tiêu tán.

Nghênh đón Khoát Hải lại là một ngọn lửa cường đại hơn, không chút chần chờ, hắn nghiêng người tránh thoát, mặc dù vậy quần áo cũng bị thiêu cháy một nửa, hắn không thèm để ý, vết bỏng vẫn có thể chịu được, liền hướng về phía ngọn lửa phóng tới: “Nhóc con, nhận một quyền của ông mà đi!!”

Chương 35

Rung Động Trên Sàn Đấu (2)

“**H**ả?” Không nghĩ đến Khoát Hải sẽ dùng phương pháp hại người hại mình này, Thiên Tiêu trợn mắt lên, động tác trong tay vẫn không bối rối, hai bàn tay đặt trước ngực: “Hỏa tường!” Một bức tường lửa cao hai mét chắn trước người hắn, đường đường một Dị giả lại để một Võ giả đến gần người là một chuyện không tốt, dù sao so với cường độ thân thể thì Dị năng giả không thể nào bằng với Võ giả!! Cho nên phản ứng của Thiên Tiêu hoàn toàn chính xác.

“Con mẹ nó!! PHÁ cho ta...!! Khoát Hải rống lớn một tiếng, quyền thiết trong tay đánh tới ngọn lửa, Hỏa tường không có lực lượng của Thiên Tiêu chống đỡ làm sao có thể chống nổi một quyền đầu của Khoát Hải, trực tiếp oanh một tiếng mà vỡ tan tành.

Nhưng ngay sau đó, một ngọn lửa khác tấn công đến trước mặt Khoát Hải, trong mắt Khoát Hải chỉ toàn một ánh lửa đỏ.

“A a a!! Con mẹ nó, mà đánh lên!! Mau giúp ông giết nó!! Giết chết nó!!” Khoát Hải không phản ứng kịp, mái tóc vốn là cao thẳng không đồng đều giờ lại bị lửa đốt cháy, hai tay phui phui, đến khi đầu tóc biến thành tro bụi thì mới dập tắt được lửa.

Mọi người ở trên đài đột nhiên cười to, sau đó là những tiếng cười đùa:

“Ha ha... Ta nói Khoát Hải! Bây giờ biến thành đầu trọc rồi, ai bảo anh cứ muốn đấu với Thiên Tiêu.”

“Võ giả cùng Dị năng giả không phải cùng một đẳng cấp là có thể chiến thắng, anh vẫn tỉnh lại đi, ha ha!!”

“Đúng vậy! Chờ ngày nào đó anh có thể trở thành Võ sư rồi lại đến tìm Thiên Tiêu đấu, nhưng đến khi đó, người ta cũng đã trở thành Dị sư rồi!!”

“...”

Đủ loại lời nói, lời này cũng không giả, ở Thủy Lam Tinh, Dị năng giả chính là con cưng của ông trời, có người không có lực lượng cường đại, lại không

phải tu luyện khổ cực như Võ giả, bọn họ đơn giản hơn nhiều, cũng nhanh chóng thăng cấp, bởi vì bọn họ có thể hấp thu năng lượng từ bên ngoài để tu luyện, mà năng lượng ngũ hành, trên thế gian này chỗ nào mà không có.

“Ha ha! Khoát Hải, xong chưa, tôi đã nói anh không thắng được, đây là định luật không thể thay đổi ở thế giới này, Võ giả không thể nào so với Dị năng giả được đâu!” Trên đài tiếng nói dần dần yên tĩnh, Thiên Tiêu ở trên sân mới mở miệng, đối với Khoát Hải cười nói.

“Hừ! Các anh đợi đó, ông đây nhất định sẽ cho các anh biết Võ giả nhất định có thể thắng Dị năng giả!” Giọng nói của Khoát Hải có chút buồn bực và mang theo quyết tâm.

“Ha ha, tốt tốt!! Tùy anh muốn nói thế nào thì nói, thân thể anh bây giờ đã đạt đỉnh điểm, mặc dù là Võ giả cao cấp, nhưng trong vòng mười năm không đột phá, rất khó có thể tiến vào sâu hơn.” Thiên Tiêu lười nói thêm cái gì, đối với vấn đề này, không phải là lần đầu tiên nghe Khoát Hải nói, mà từ lần đầu tiên bị mọi người chê cười, có nghe đến nữa cũng không để ý, Võ giả muốn chiến thắng Dị năng giả cùng cấp sao? Làm sao có thể, cho dù có thể, thì trừ phi Dị năng giả kia là người ngu ngốc.

“Không cần mày quan tâm!” Khoát Hải vẫn ác liệt như cũ, nhưng giọng điệu đã bình thản hơn nhiều.

Kỳ thật, hai người bọn họ cũng không phải là kẻ thù, có thể nói bọn họ là bạn tốt, trận tỷ thí này chẳng qua là xúc tiến lẫn nhau mà thôi.

“Biết! Biết, tốt lắm, đánh cũng đánh xong rồi, đi thôi, nhìn anh chẳng ra làm sao!” Thiên Tiêu không thèm để ý chút nào, cười nói, đối với Khoát Hải hẳn hiểu rõ, người này không thể nào nói chuyện vui vẻ được.

“Cái gì mà chẳng ra làm sao?? Như vậy không phải rất tốt sao!! Hừ!! Không giống các người mỗi ngày chỉ biết chăm chút hình dáng chẳng ra làm sao, khó coi.” Khoát Hải chê bai nói, vừa nói, nhưng vẫn bước đi về phía cửa.

Thiên Tiêu cười mắng: “Con mẹ nó, anh không thể nói lời nào tốt hơn sao?”

“Mày cho là bây giờ mày đang nói lời gì tốt, còn không phải cũng phun ra ba tiếng con mẹ nó sao?!” Khoát Hải trừng mắt, liếc hẳn một cái nói.

“...” Thiên Tiêu không lên tiếng, chỉ cười cười, nói cái gì? Đừng nhìn Khoát Hải bộ dạng thô đen như vậy, công phu mồm miệng cùng cổ họng của hắn giống nhau, một cặp như nhau.

Trên đài, Mặc Hi vẫn trầm mặc trong trận đấu vừa rồi. Đặc sắc, đây chính là Võ giả cùng Dị năng giả của thế giới này sao? Quả nhiên lợi hại! Lực lượng cường đại của Dị năng và Võ lực đó bây giờ cô vẫn chưa thể so được, nhưng mà...

Cô cũng không nhụt chí, chẳng qua là trong lòng càng muốn phải cường đại hơn, cô có lòng tin, nhất định bản thân sẽ càng mạnh hơn, so với bọn họ càng lợi hại hơn nhiều.

“Ha ha, Mặc Mặc cảm thấy thế nào? Bây giờ còn muốn để An ba ba kiến thức con lợi hại thế nào không?” Giọng nói của An Dĩ Mẫn từ trên đầu truyền xuống, ý trên chọc thể hiện rất rõ ràng.

Mặc Hi ngưỡng đầu tự tin cười nói: “Vì sao lại không? Mặc Mặc đã nói! Mặc Mặc rất lợi hại!”

“A? Nhìn trận tỷ thí này, Mặc Mặc còn cho là như vậy sao?” An Dĩ Mẫn nửa thật nửa giả cười nói, nói cô không hiểu chút gì sao? Nhưng bộ dạng tập trung tinh thần lúc này không giống giả vờ, hơn nữa, từ ngày quen biết cũng biết cô không phải là một đứa trẻ bình thường, nhưng nói là cô xem hiểu, làm sao cô có thể ở trước mặt Võ giả cao cấp và Dị năng giả trung cấp đỉnh phong mà nói mình lợi hại đây? Có thể sao?? Một đứa trẻ chín tuổi, vẫn là một đứa bé không có dị năng, cho dù cô biểu hiện bất phàm, nhưng trời cao có thể ban tặng một người nhiều chỗ tốt như vậy sao? Chính là, An Dĩ Mẫn không tin ông trời...

“Đúng vậy.” Mặc Hi đáp, con người nhìn An Dĩ Mẫn: “Thế nào? An ba ba không tin Mặc Mặc sao?”

“Không, chẳng qua An ba ba cảm thấy có chút không thể hiểu rõ, nếu Mặc Mặc đã nói như vậy, vậy thì để An ba ba xem một chút đi.” An Dĩ Mẫn thành thực bày tỏ ý nghĩ trong lòng mình, sau đó nhìn chung quanh, nói: “Mặc Mặc cùng An ba ba đi tới phòng kiểm tra thử xem?”

“Không cần!” Mặc Hi trực tiếp cự tuyệt, trong ánh mắt nghi vấn của An Dĩ Mẫn, xoay người, một tay chỉ vào Khoát Hải người vừa cùng Thiên Tiêu đánh ở trên đài, nói: “Con muốn đánh với anh ta.”